

Số 7

0\$03

TÒ-QUYÊN

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 21921

ĐÓN XEM:

Giang-Nam Kiếm-Hiệp

Một vị thiếu-niên võ-sĩ vì nghĩa-vụ báo thù
đã làm lung lay cả toàn quốc Trung-Hoa.

8°2305

Quyên liếc nhìn thấy tráng-sĩ : mặt đeo nạ đen, bận toàn đồ đen, tiếng nói sang-sảng như chuông, cử-động cực-kỳ nhanh-nhẹn. Nàng đoán biết là tay kiếm-hiệp phi-thường, nhưng không thể biết là người quen hay lạ ? Mỗi khi tráng-sĩ khoa thanh bảo-kiếm, hăm-hè như chực lây đầu, thì lão này lại khiếp đảm thần hồn, chân tay co dúm, lưu lười lạy van liên thanh bất chí. . .

Nhìn thấy bả vai cổ tay Quyên hiện ra nhiều vết lằn thâm tím, một vài chỗ thấy bứt dướm máu tươi . . . Tráng-sĩ bất giác nổi giận hăm-hăm. Nhân thấy cái roi mây chập đôi, còn để đầu bàn, liền vớ ngay lấy, thẳng cánh quất, liên tiếp vào hông lão phủ một hồi đến hai chục roi. Khiến cho lão đau quắn đít, rẩy nảy như đĩa phải vôi, và lúc hét cuồng-cuồng như con vật bị cắt tiết !

Tráng-sĩ đánh xong trở roi vào mặt lão mà rằng :

— Đau à ? . . Nhà ngươi cũng biết bị đánh là đau à ? Vậy ta thử hỏi bộ râu dê, ngồi uốn ngực trên công-đường ậm-ọe quát bọn dân đinh hèn yếu, cùng những bọn quả phụ cô nhi, . . . thì ngươi có biết thương xót sự đau-đớn khổn khổ cho người ta không ? . . Lại như vị khuê-tú nữ-lang kia, đầu xanh đã tội-tình gì ? mà ngươi nổi manh tâm độc địa phủ-phàng, đang tay rập liễu vùi hoa một cách khốc-hại nồng-nàng đến thế ?

Thấy phủ quan nói : chính Quyên là tay cách-mệnh hiện có khám thấy nhiều văn-thư bí-mật trong mình, nên bắt đặc dĩ mới phải tra khảo như thế. . .

Nghe nói đến hai tiếng « cách-mệnh », tâm hồn tráng-sĩ như bị kích thích rất mạnh, chàng trở mặt nhìn Quyên một cách sừng-sốt căm-động. Bỗng chàng lại làm bộ vùng-văng gay-gắt, lắc đầu sủa tay mà rằng :

— Không có lẽ ! . . . một trang thực-nữ, diễm-lệ yêu-kieu, nét mặt đầy vẻ nhu-mĩ hiền-hậu như thế kia . . . quyết không khi nào lại có cái can-đảm làm sự chọc trời quấy nước như lời người nói được !

Viên phủ tức bực quá, kêu giải lên một tiếng mà rằng :

— Trời ơi ! Tráng sĩ chớ nên tin ở cái nét mặt « giả đạo đức » của hắn ! Chính nó mới đúng là hạng người « mặt phật lòng ma » đó ! Tráng-sĩ chưa biết : trong cái mình hoa vóc liễu của hắn, không ai ngờ lại ngấm chứa một cái sứ : khỏe ghê người ! Ngay như buổi sáng nay, chính tay hắn trong một lúc đã ném quăng hai người lính xuống giòng sông, dễ-dàng như người ném con mèo chết toi vậy ! Hắn lại đang tay, cầm ngược hai cẳng một vị thanh-niên học-giả một người rất có hy-vọng cho nước nhà mai sau. Cầm ngược cẳng mà dìm xuống nước đến năm phen bảy thứ, tới khi thấy kẻ bất hạnh kia sộc máu tươi ra đầy lỗ tai lỗ mũi mới thôi thật một cách giã-mạt vô-lý !... Mà người bị-nạn lại chính là con tôi ! . Như thế bảo tôi nhĩa làm sao cho nổi !

Gã hiệp-khách cười nhạt mà rằng :

À Té ra người vì cái tư-thù, mà định vu-hãm cho người ta . . .

Viên phủ trở trời vạch đất cả-quyết thề rằng :

— Sự khám thấy văn thư cách-mệnh có đông đủ cả nha-lại chứng-kiện, nếu không tin, xin cứ . . .

Không đợi nói dứt, gã nọ sua tay nói chặn :

— Ta không cần phải hỏi han ai cả. Những giấy mà ấy đâu, thứ đưa ta coi. Thực hay giả, ta chỉ liếc mắt qua là đủ phân biệt được ngay.

Thầy lão phủ quanh co không chịu đưa, gã hiệp-khách liền quắc mắt, kề sát lưỡi gươm vào cổ, đe dọa giết chết ! Bấy giờ lão mới chịu đưa ra.

Xem qua một lượt, gã liền đánh diêm đốt veo mà rằng :

— Đề làm quái gì những vật bất-tường này !

Thấy vậy, lão phủ bỗng cuồng-cuồng kêu la :

Ồi, ôi ! . . . chết tôi rồi ! . . . tráng-sĩ giết tôi rồi !! . . .

Vừa kêu, vừa hoảng-hốt rẩy-rua chực vùng dậy để cướp lấy.

Nhưng bị cái bàn chân chặn lên ngực chặt cứng, khiến cho lão không sao cựa mình nổi,

— Im . . . Nếu còn cựa-cậy sẽ mất đầu giờ !

Nghe lời đe dọa oai-nghiêm ấy, lão nọ tức khắc phải tuân lệnh nằm im không dám thở nữa ! chỉ luôn luôn liếc mắt, ra hiệu cho bọn bộ-hạ. Bọn này tuy lỗ-nhố đứng đông, nhưng thấy nhà hiệp-sĩ tay gươm tay súng, có cái khí thế rất oai-hùng ; vả, biết rằng nếu hơi động-thủ thì chẳng những chủ - nhân chết liền, lại chưa biết còn chết thêm bao nhiêu mạng nữa ! Bởi vậy, đành phải nơm-nép đứng im.

Thấy tay trái Quyên bị đầu sách khóa một đầu lại chẳng xuống mắt cá chân . . . Tráng-sĩ chỏ gươm bảo lão phủ :

— Mau mau bảo lính mở khóa chân tay cho người ta !

Thấy lão phủ chỉ lay van đánh trống lập, gã nọ bèn nói giã từng tiếng :

— Một ! . . . hai ! . . . ba ! . . . Nếu ta sừng lại lượt nữa, đến tiếng thứ « ba » mà vẫn chưa chịu tuân lệnh thì . . . đừng có hối !

Nói đoạn, cất tiếng đồng-dục hô một cách rất thông thả : — « Một ! . . . hai ! . . . ba ! . . . » Rút tiếng cuối cùng, thấy lão phủ vẫn cứ rỏ lười lay van một giọng tha thiết . . . Gã nọ bỗng nổi nóng, nghiêng răng chợn mắt mà rằng :

— Mày bướng . . . này !

Lười gươm khoa lên một vòng sáng loáng, kể thấy lão phủ co dùm bốn vó, hú lên một tiếng gờ quái, khiến cho người nghe thấy, phải ghê rợn đến tận cõi lòng ! . . . Bọn lính tráng ngỡ là chủ - nhân bị cắt cổ mổ bụng, kinh-khiếp choáng người, dèn nổi phải rùng mình nhắm mắt lại ! . . .

Rút tiếng hú, ai nấy mở choàng mắt nhìn lại, thấy viên phủ máu me đầy mặt, một bên tai đã bị lười bảo kiếm thiến đứt lìa ra rồi !

Không để cho lão kêu khóc, tráng-sĩ thét :

— Tháo sích mau !... chậm chể một chớp mắt nữa, sẽ bị cắt luôn cuống họng rút lưỡi xuôi, bây giờ !

Nhìn thấy cặp mắt hiệp - sĩ long lên sòng-sọc, lão phủ luống-cuống kêu gọi :

— Đội Tuất đâu ? mở... mở khóa... mở khóa cho cô nương mau !... mở mau, kéo chết cả bây giờ !

Đạ !... một tiếng, viên đội chạy lại bên cạnh Quyên, quỳ xuống mở khóa tháo sích rồi rít !

Gã hiệp-khách đưa mắt ra hiệu cho Quyên. Nàng hiểu ý gã ngấm cúi mình chạy trốn, bèn mỉm cười gật đầu cười một cách vô hạn cảm--khích, rồi nhẹ-nhàng nhẩy vọt ra ngoài sân. Gã nọ đá mạnh vào hông lão phủ một cái mà nói thật nhanh :

— Thôi, ta hãy để tội cho nhà người đây !

Vừa nói vừa chạy vọt theo Quyên. Thấy gã chạy ra, Quyên bèn dún mình nhẩy vọt lên mái nhà, khiến cho gã nọ kinh lạ hết sức !... Quyên gọi gã nhẩy lên theo, rồi hai người đưa nhau thoát ra khỏi phủ-ly.

Dưới bầu gió mát trắng thanh, hai người cứ cầm đầu chạy miết... Khi thấy đã cách xa phủ thành hai ba dặm rồi, mới bàn nhau ngồi nghỉ một lát cho đỡ mệt. Nhân thấy súc gỗ lớn nằm ngổn-ngang ở vệ đường, hai người bèn dùng ngay làm ghế ngồi nói chuyện.

Thấy gã vẫn còn đeo mặt nạ, Quyên nghi hoặc hỏi :

— Tôi nghe tiếng nói ông quen quen mà không thể nhận biết được là ai ? Lại hơn nữa là : Không hiểu có sao mà ông biết tôi bị nạn mà tới cứu ?

Gã nọ nói :

— Tôi cứu nàng không phải là sự ngẫu-nhiên đâu !
Chính là phụng mệnh của Vương, Lương hai chàng đó ! Số là sau khi nàng đi một lát thì quân chuy-binh đuổi tới...

Báo hại làm sao ! lúc đó trời lại mưa to, toán chuy-binh phải tìm chỗ trú, chúng lại nhờ ngay cái miếu thổ-thần mà kéo vào

mời nguy hại cho người ta c'ứ ! Hai chàng phải chui nép vào góc sàn miếu, mới thoát nạn. Thật là một trận hú vía !

Sau khi ngớt mưa, toán quân kia kéo đi khỏi, hai chàng cũng phải giắt nhau trốn đi xứ khác ngay, vì sợ bọn chuy-binh quay lại.

Sợ nằng phải tìm kiếm bơ vơ, nên sau khi đi khỏi Trấn-Giang hai chàng bèn sai tôi tới Đông-Khê tìm nằng. Tìm hoài chả thấy tăm hơi, tôi bèn sang sông định lộn về. Tình cờ được nghe bọn lái-đò kể chuyện một vị hiệp - nữ quái-dị... Vừa nói vừa lắc đầu lè lưỡi ra vẻ khiếp sợ lắm ! Tôi hỏi lại hình-giáng và y-phục thì đoán ra ngay : chỉ là Tò - Quyên cô - nương chớ không còn ai nữa. Lại thấy nói nằng hỏi thăm đường tới phủ-ly Trấn-Giang... Tôi đoán chắc thế nào cũng bị nạn, vì đã hãm hại con người ta, lại tìm đến nhà bố người ta thì yên lành làm sao được !... Còn công chuyện sau thì nằng đã biết rồi !

Quyên hết lòng tỏ lời cảm ơn, mà rằng :

— Không ngờ các ông lại nặng lòng săn sóc tới tôi đến thế. Nhưng... từ nấy tiên - sinh vẫn chưa nói cho tôi biết qui tính phương danh ?

Gã nọ bỗng khà-khà cả cười mà rằng :

— Thôi, cô-nương đừng nên biết tiện-danh thì hơn ! biết ra có lẽ c'ỉ thêm khiến cho cô-nương tức giận mà thôi ! Mà... nếu cô-nương lại nổi nóng như lần trước thì nguy hiểm cho bà con quá !

Quyên càng thêm nghi hoặc, hỏi một cách sừng sốt :

— Tiên-sinh nói thế là nghĩa thế nào ? đã là chỗ thanh khí ta lên sử thật tình, chứ đừng nên nói những câu bóng-gió mơ-hồ như thế !

Gã nọ lại cười giải mà rằng :

— Cái người hàng xóm, năm xưa dám theo đuôi cô-nương ở đường đê Thạch-là, bị cô-nương nổi giận, túm cẳng quay tít đi mấy vòng, rồi quăng xuống tận giữa ao ruộng dưới chân đê. khiến cho gã đó phải khốn khổ hàng giờ đồng hồ mới ra thoát.

được khỏi bề muông ! . . Người ấy chính là thắng Tụ-an-Đình này đó !

Quyên nghe nói khác nào bị người dội nước đá vào lưng ! Nàng đứng lặng điếng đi hồi lâu. Trong lòng bắn-khoăn hồi-hận vô cùng ; Vì đã quá nóng làm khô-nhục một người vô tội. Nếu có tội thì chỉ là tội chàng quá say mê cái nhan xắc mình mà thôi ! Nay chàng đã không thù oán, lại hết lòng cứu mình thoát vòng tai-nạn, cái cao nghĩa ấy thật đáng khiến cho ai phải cảm phục muôn vãn.

Sau khi Quyên tỏ lời thiết tha xin lỗi, An-Đình bèn nói cho biết tin Cách-quân đã nổi bùng lên ở Tô-châu và đương bành-chương rất dữ về mặt ngũ tinh Trường-giang . . . Hiện Vương, Lương, hai chàng đã đi gấp đường tới Vũ-Hán, để ký giấy đầu quân . . .

Nói đoạn, bèn mời Quyên nên cùng về Tô-châu, để hợp cùng các nữ đồng-chí tổ-chức hội Hồng-thập-Tự, cứu chữa cho binh-lính bị thương . . .

Quyên ngần ngừ, nghĩ thầm ;

— Nếu ta cùng đi, nhỡ giặc đương hấn không dè nên nổi lòng dục, lại lẫn-khán đỡ thời cữ ra thì rất không tiện cho ta lắm ?

Nghĩ vậy nàng bèn thoái-thác có việc riêng, chưa thể về Tô-Hàng ngay được.

Gã nọ như hiểu thâm ý của nàng, bèn chân trọng từ biệt mấy lời, rồi sách gươm đi thẳng . . .

Thấy trời tối canh khuya, đi đường không tiện, Quyên bèn tìm một chỗ khuất, ngồi tựa lưng vào gốc cây ngồi nghỉ một lúc cho đỡ mệt, chờ khi rạng đông sẽ lại đi.

Đi luôn mấy ngày tới Vũ-Hán. Thấy toàn hạt tuy đã thuộc về tay cách-quân rồi, nhưng tình hình có chiều nguy ngập bởi-rồi lắm : Thấy cách-quân bị thua luôn trận, đã phải bỏ

Tô-châu mà lui về Ninh-ba. Quân chính-phủ đương tập hợp rất nhiều ở Hà-nam, sắp sửa vượt qua trường-giang mà chàn

xuông, lên Vũ-xương Hán-khẩu đã đứng vào cái thê cô-lập. Tuy toàn tỉnh thiết quân-luật rất nghiêm, nhưng liệu chừng khó thể giữ nổi, nên các tòa các bộ đã phải rời trước xuống mạn Hồ-nam cả rồi.

Đêm ấy Quyên tới công-quán, tham-dự cuộc quân-sự hội-nghị. Tây Hồng-triệu-Lân đứng lên nói rằng :

Khí thế Bắc-quân rất mạnh, lại được bọn Trương-chi-Đổng, Hùng-quốc-Chương, rất được tướng sĩ tin cậy. Nên mỗi khi tiến-quân lâm trận, chỉ có được chứ không thua bao giờ... Quân ta vì thua luôn mấy trận, nhuệ-khí đã thui nhụt, khó lòng khôi-phục lại quân thế hùng cường cảm tử như xưa được nữa. Duy chỉ còn cách này có thể vãn-cứu được thời-cơ, là : Khuyên tất cả nam nữ đảng-viên, nên vì quốc-nạn mà ra tay tổ-chức thành từng ban ám-sát nhỏ nhỏ, ngấm lén vào gần doanh-trại địch quân, thừa những dịp bất-thần ném bom cho chết hết mấy tay đại tướng đi ! chỗ này sảy ra ám-sát, chỗ kia sảy vạ bom nổ chết người, như thế bọn tướng lĩnh Bắc-quân tất phải kinh hãi vỡ mặt trong quân tự sinh nội biến, thì cuộc « Bắc-tiên » của quân ta mới có thể thành công được !

Rồi ban trị-sự lựa chọn 10 đảng viên sung vào ban ám-sát. Trong số ấy có ba nữ đảng viên : một là nữ bác-sĩ Tinh-vã-Tú, hai là nữ-sĩ Hồng-Linh, còn nữ-lang thứ ba, dầu chả nói thì độc-giả cũng dự đoán biết là Tô-Quyên rồi. !

Trong 10 đảng viên chính ấy lại có nhiều đảng viên phụ, ngầm giúp đỡ những sự vận chuyển bom súng và dò la sự hành-động của các tướng-lĩnh địch phương.

Ban « Ám-sát » vừa lập thành mấy hôm, đã gây nên cái phong-trào khủng bố trong khắp mấy tỉnh mà có nhiều Bắc-quân tự tập. Một trái bom thứ nhất, nổ rầy góc thành Trịnh - châu, đã giết chết viên quân-vụ tổng-trưởng Thái-Hồng-Sương ! Kế tới viên đô-đốc Trực-lệ-Trần quân và viên Lưỡng-Giang Toàn-duyet-tứ Tôn-Mỗ vân vân ..., đều kế tiếp bị chết vì những trái bom của ban Ám-sát cả. Trong bọn duy có Quyên là hành-động nhiệt-liệt

nhất : chẳng những nàng đã mạo-hiểm vào lọt những nơi quân doanh trọng yếu, mà liệng được nhiều trái bom rất oanh-liệt tãi tình ! Nàng lại là một người chuyên vậu bom đạn, từ nơi này sang nơi khác một cách rất khôn ngoan và thần bí ! Nàng vẫn bị mật-thám để ý theo dõi luôn luôn, nhưng cái tài thay hình đổi dạng của nàng thật tãi tình hết chỗ nói ! Thoắt cái nam-trang, thoắt hóa bà lão, thoắt đã biến thành gã kéo xe, hoặc mù hành khất . . . , nhiều khi lại chơi khăm bọn thám-tử, tăng hớ-hênh để lộ hình-tích cố ý dử cho các cậu phải theo miết dò la. Rồi, có khi đánh thoảng một cái, nàng đã biến đâu mất rồi ! có khi nàng lừa cho theo đến chỗ vắng, rồi thỉnh - linh vùng quyền đánh cho các cậu phải bươn đầu toạc mặt, chạy trốn điên hoảng lên như chó chạy hỏa tai ! . . . Nhớ một buổi nàng cải trang thành một tiểu-thư triệu-phú, nói thác là ở Cựu-Kim-Sơn (Hoa-Kỳ) mới về. Nàng vốn là trang hoa-khôi tuyệt sắc, lại bận lời tân - thức Âu - trang, trông càng lộng lẫy xinh - tươi như đóa phù - dung ngả - nghiêng trước gió . . .

Biết rằng viên tiên-quân tư-lệnh Trương - quân, là người thao-lược cơ-mưu, lại có cái thế-lực rất lớn trong Bắc - dương quân-đội. Không thể ám-sát được ngoài đường, nàng bèn công nhiên vào thẳng trong dinh, mượn cơ xin giấy thông - hành, vào trực tiếp hầu với viên tư-lệnh. Viên nọ, đẹp trai, ít tuổi, lại rất ham mê thanh sắc. Vừa nhắc trông thấy vẻ phong-lưu hương-diễm của Quyên, chàng bỗng mê tít ngay đi. Lấy cơ quốc-gia đa sự, trộm giặc nổi lên như ong, chàng khuyên Quyên nên lưu lại ở trong dinh, rồi chàng sẽ cho lính đưa đi du sơn ngoạn thủy, như thế mới khỏi lo sảy ra tai-họa bất trắc được. Lấy cách văn - minh tự-do, Quyên vui-vẻ cảm ơn, và sau khi thấy viên tư-lệnh muốn thết cơm, nàng bèn vui vẻ nhận lời ngay.

Bữa tiệc ấy, cố nhiên là sang trọng, chả cần phải tả giải lời . . . Cơm xong, viên nọ sai sửa soạn ô-tô rồi thân hành cầm lái, đưa Quyên đi chơi khắp các thắng cảnh Châu - thành. Thấy gã, mỗi khi tới một nơi, lại cắt nghĩa cho Quyên nghe cẩn-thận. Bất giác nàng phải bật cười nghĩ taâm :

— Thằng xúc-sinh này thật là si ngốc quá! Mi tưởng « tiểu-hoà triệu-phủ » cảm động về những lời giảng-giải của mi lắm! Nào có biết đâu: cô-nương mi đối với những cảnh ấy đã thuộc lâu như cháo, binh-sinh qua lại kẻ có tới nghìn lượt rồi!

Rạo chơi một lát, Quyên bèn chỏ tay về chân trời mà nói rằng: muốn gặp một người bạn gái ở làng kia . . . nhờ chàng phóng xe tới đó một lát . . .

Rồi thì, ngay đêm ấy, người ta nhận được mệnh-lệnh của viên tư-lệnh họ, hạ lệnh cho quân đội ở tiền trận tháo lui một cách nguy hiểm và vô nghĩa. Khiến cho cách-quân chán sang sông được một cách dung dị bất ngờ. Viên phó tư-lệnh đóng quân Kiếm-sơn đương dự bị cho pháo-đội dùng súng đại bác trổ bắn vào phá xưởng binh công ở Hán-duong . . . Thốt nhiên thấy quân đội ở tả hữu giục, lục tục rút lui hết, khiến cho đội pháo binh ở Kiếm-sơn hóa thành cô-lập, bất đắc dĩ cũng phải cho nhổ trại tháo lui nốt. Rồi, viên phó tư-lệnh đi cùng mấy tướng-lĩnh khác, hôm sau tới ngay dinh tư-lệnh để hỏi xem việc rút quân thành lính như thế là vì chủ-đích gì? Ngặt vì quan tư-lệnh đi thanh-tra các đồn ải từ chiều qua vẫn chưa thấy về! . . . Chiều hôm ấy, sau khi tra cứu được thực tình, người ta mới kinh-hãi ngã ngửa ra! Bấy giờ mới biết: chẳng những các mệnh kia toàn là giả mạo, mà nguy hơn nữa, là: quan tổng-tư-lệnh tự nhiên mất hẳn tăm tích: mãi năm hôm sau người ta mới tìm được thi-thủ ngài trong một cái miếu hoang bên bờ Trường-giang, bấy giờ mới biết là đã bị đảng bí mật của cách-quân giết chết, và những mệnh-lệnh trên kia, toàn là giả-mạo hết cả. Bấy giờ mới biết cô triệu-phủ Tiểu lai Mỹ kia, chỉ là một con yêu-tinh tác quái mà thôi!

Biết rằng cách-quân chỉ dựa vào xưởng đúc súng đạn Hán-duong mới có đủ lực lượng đối kháng nổi với Bắc-quân. . . Nên muốn phá đổ thế-lực của cách-quân, điều cần yếu thứ nhất là phải phá tan hoặc chiếm đoạt lấy binh công-xưởng Hán-duong mới được. Định chiến-lược như thế, bắc-quân bèn quay binh lại, cố đoạt lại

núi Kiêm-sơn và suốt giọc giang-bắc mới nghe. Cách-quân yếu thế, đành phải bỏ bắc-ngạn mà rút lui về giang-nam.

Chiêm được kiêm-sơn rồi, bắc-quân bèn cho đem nhiều súng lớn lên bảy hàng la liệt trên ngọn núi, miệng súng tua-tủa chia vào khu-vực Hán-dương.

Cách-quân lo sợ, bèn vận-dộng với lãnh-sự liệt-quốc, nhờ liệt-quốc kháng nghị hộ, đừng để cho bắc-quân được tàn phá một nơi thương phụ sấm uất như kia. Thấy lãnh-sự đoàn không chịu can thiệp, (vì sợ trái với chủ nghĩa trung lập). . . Cách-quân túng thế, bèn quyết mạo hiểm làm liều, kén lấy mấy tay thanh-niên lanh lợi mới ở hải ngoại về, giả trang làm lãnh sự Nhật, kéo một bọn ngót chục người, ngang-nhiên kéo vào đại-doanh bắc-quân, dùng một giọng nghiêm-khắc đe dọa bắc-quân và cấm chỉ không được bắn đại-bác vào Hán-dương sợ tổn hại đến lợi quyền của người Nhật ở đó.

Biết rằng dùng cách giả mạo ấy chỉ có thể hoãn binh được nhất thời mà thôi. Quyên bèn quyết chí tiến hành công cuộc « ám sát » đến kỳ cùng và xin tổng-bộ tuyển thêm đảng viên, chia làm nhiều ngành nhiều phái, thì công việc tiến-hành mới mong có hiệu quả mi mẫn được.

Thế lực bắc quân đã hùng hậu, lại nghe nói Tôn-truyền-Hương sắp sửa kéo 10 vạn hùng-binh chân vào địa Giang-Triết để ứng viện cho bắc-quân, thanh thế rất mạnh mẽ.

Quyên cùng mấy đảng-viên vội đi gấp đường lên đó, để mong hạ thủ ngay viên đầu lĩnh, khiến cho cánh viện-binh kia không thể chần xuống Trảng-giang được,

Tới nơi, dò biết Tôn - đồ - độc đóng đại doanh ở Thệhh-gia-trang. Quyên bèn hợp lực cùng mấy tay võ-hiệp, thay mặc toàn đồ đen, đem theo đủ gươm, đao, bom, súng, cùng các khí nghệ khoét nóc vượt tường. Cả thầy 4 người, hai trai hai gái, đang đêm lẻn vào chính-doanh để tìm dịp thi hàng độc-thủ.

Đồ-độc Tôn vốn là tay lão-luyện trong đám nhung-hàng, quân-

doanh trong ngoài đều phòng-thủ một cách rất nghiêm mật, khiến cho Quyên tuy bản-lĩnh cao-cường, thừa sức anh-hùng mạo-hiêm, mà luôn hai đêm hao tâm tổn lực, vẫn không sao đạt được; vì không thể tìm được phòng chủ-tướng và bộ tham-mưu đặt ở chỗ nào.

Đêm thứ nhì, vì về cuối tháng, trời lại vẩn mây, nên sắc trời đen như mực. Quyên đương lom-khom bò trên nóc chùa — Vì quân - doanh cắm ngay ở chùa — Hai mắt nàng đương hết sức nhìn nhận bốn phía, xem có thấy một ánh lửa nào không? (vì trong quân cắm thắp đèn) Thình lình thấy loè một tia sáng, đi liền với 2 tiếng nổ : ðùng! ðùng!... Quyên ngã lộn nhào từ trên nóc chùa bon xuống phía sau, mấy viên ngói trượt theo, rơi vỡ loảng choảng.

— Có giặc! có giặc!... bắt lấy quân thích-khách!

Tên lính gác thấy đã bắn trúng thích-khách, liền hô to lên mấy tiếng như thế. Tức thì, thấy tiếng kèn báo động thét ran bốn phía, đèn lò bật sáng lên tứ tung, đua nhau rơi chiếu vào các ngạch sau khe tối, cố ý chặn đường không cho thích-khách đào tẩu.

— Thích-khách đâu?

-- Thích-khách có lẽ đã bị thương bon xuống sau chùa.

Nghe tên lính gác nói thế, ai nấy đổ xô cả về phía sau chùa, Hàng chục khẩu súng lục lăm-lăm cầm tay, chỉ định hể trông thấy xác quân gian, bất kể sống chết, cũng bồi thêm cho mấy phát đạn dĩa... .

— Đâu nào? ngoài mấy viên ngói rơi vỡ, nào có thấy gì nữa đâu?

— Có lẽ quân-gian sau khi trúng đạn, đã được đồng-đảng cõng chạy thoát rồi cũng nên!

Mọi người còn đương ngờ-ngác hỏi nhau thế. Thình lình nghe thấy một tiếng nổ như lở đất long trời một trái bom bất ngờ đã nổ tung ở phía đông-nam, làm đổ ụp cả một giải hành-lang giải-vũ phía tả, chôn sống mất vô số quân lính ở trong!... ðùng!.

đoàn!... hai trái bom nữa kề tiếp nổ theo ở phía bắc, và đông-bắc, đất đá bay loạn tứ phía, khói lưu-hoàng tuôn ra mờ mịt phủ kín cả một cảnh chùa. Bây giờ dù có thích khách đứng ngay bên, cũng không thể nhận biết được nữa!

Thấy bom nổ lung-tung thê, quân-lính nhốn nháo cả lên, toàn thể quân-doanh trở nên một trường đại-loạn.

Tô-Quyên? phải chăng nàng bị nạn hay không? điều ấy chắc độc-giả nóng muốn biết. Xin thưa rằng: nàng chưa hề bị đạn. Bình-sinh nàng đối với gươm đao còn quyền nàng không hề sợ hãi món gì. Duy có súng đạn thì nàng rất sợ, vì sức đạo súng đi nhanh quá, dù giỏi võ đến đâu cũng không thể tránh đỡ kịp được. Khi đó nàng thỉnh-lính thấy súng nổ, viên đạn bay vèo qua mang tai. Nàng kinh-hãi choáng hồn, vội nhào lộn sang mái bên kia, bất đồ cái đà băng đi quá mạnh, mảng ngói bị tay nàng búa cũng bị trụt theo, khiến nàng phải bon long-lóc từ trên mái cao xuống mặt đất. Giá người thường bị nạn thế, dù chẳng chết cũng bị què gãy, nhưng đối với nàng thì coi sự ấy là rất thường. Khi hai chân vừa chạm xuống mặt đất, nàng liền vùng té chạy tròn. Thấy kèn báo động sang-sảng thét vang, sợ các đồng đảng không thoát ra kịp, nàng liền lấy mấy trái bom giấu ở gốc cây khi nãy, mà ném loạn, khiến cho khói đen bay mù, bọn nàng cứ việc ung dung thoát ra ngoài trại. Vừa ra khỏi trại, Quyên bỗng gặp Hồng-Linh. Linh hốt hoảng nói:

— Hồng! các lối đều bị địch-quân chặn giữ mất rồi, chúng ta phải chạy trở lại, tìm đường lẩn trốn vào thôn - lạc sau chùa họa mới thoát nạn được.

Chạy gần tới chùa, lại gặp một toán lính đồ ra. Quyên bỗng luống cuống gọi bạn:

— Chị Hồng-Linh ơi, cùng đường mất rồi! đằng sau có quân theo, đằng trước bị quân chặn, biết làm thế nào?

— Trừ, ta phải liều vạ.

Vừa nói vừa giắt Quyên vội tắt xuống cái ao bèo vệ đường, mà

lội bừa sang bên kia. Nhờ có bèo phủ kín, nên khi đi qua bọn lính không hề nhận biết.

Hai nàng chẳng quan gì gai góc, cứ men theo các bờ tre hươm-hỉnh mà đi bừa. Qua khỏi dãy ao, tới cái ngõ hẹp, đi tới cùng ngõ bỗng bị cái cổng gạch đồ sộ và hai cánh tường giải, bịt hẳn mất lối đi.

Nghe thấy tiếng ồn ào đã gần sau lưng, biết là bọn quân lính đã sục tìm gần tới nơi mất rồi, không thể nào quay lại được nữa.

Ngẩng nhia thấy tường cao ngất, và trên mặt tường cắm đầy những mảnh thủy tinh. Hai nàng bèn cởi hết mấy lần áo ra, rồi « công keng » nhau lên. Lấy gươm phat bót cho các mảnh chai đỡ tua tủa chia ra, rồi phủ mấy lần áo lên trên . . . Đoạn rồi, Quyên leo lên trước, giồng giây cho Linh noi lên sau. Hai nàng nhảy vọt xuống phía trong tường. Thấy là một khu vườn rất rộng lớn, mặt vườn trồng đủ lê, táo, chuối tiêu, cùng nhiều luồng cây nhỏ như cam sành, tranh côm . . .

Thình lình thấy tiếng chó sủa vang, một gã lực-lưỡng cầm súng bước ra, ngo-ngác nhìn về phía chó sủa. Bỗng nhìn thấy hai thiếu-nữ, lăm vọt như ma vui, đương giắt nhau tìm đường lẫn trốn. Bầy giờ trời đã hơi ửng sáng, nên gã có thể nhìn nhận tỏ rõ được. Gã liền dơ súng ra oai mà nạt rằng :

— Hai người nào đi kia ? Muốn sống đứng lại. kéo một phát đạn xuyên qua võ óc bây giờ !

Biết cơ không thể chạy thoát, hai nàng đành phải đứng lại cho hẳn bắt, giải lên trên lầu, trình nộp chủ-nhân.

Chủ trại đây là một vị bác học thâm nho. Trong khi làm quan, nhìn thấy triều-cương đồ nát, ngoại quốc tứ phía sâm lăng. Tiên-sinh dưng sớ xin cải cách mấy lần, chẳng những không ăn thua gì, lại thêm bị cách quan đuổi về điền-lý. Tiên-sinh từ đây sinh ra ác cảm với bọn chuyên-chế, ngày đêm chỉ ngồi nhàn đọc sách, không giao-thiệp chơi bời với ai nữa.

Năm nay tiên sinh tuổi ngoại lục tuần, có hai con giai, đều cho

du học ngoại quốc. Hàng mấy năm nay chẳng nhận được tin-tức gì của hai cậu, vậy mà tiên-sinh vẫn thản-nhiên như không.

Lệ thường ngày nào cũng cứ đúng bốn giờ sáng là tiên-sinh đã dậy rồi. Một mình dóm lò pha xong ấm chè liền uống, nhiều hậu mới ra vườn vun hoa uốn cảnh, và săn sóc các giống vật mà tiên-sinh yêu-quí vô cùng, như yền, sáo, yêng, bồ-câu, dê, thỏ v. v... Chừng tới 9 giờ vào ăn cơm, rồi bắc ghế ra câu-lan đọc hết các báo chí hàng ngày. Ngoài sự cảnh-giá, chim muông, sách vở ra... cơ hồ tiên-sinh không còn biết đến sự gì khác nữa.

Sáng hôm ấy, đương ngồi uống trà mà vắn vơ nghĩ đến mấy tiếng bom nổ vừa rồi.. Thình lình thấy tên người nhà giải đến hai thiếu-nữ, phục-sức theo lời võ-trang, bên sườn mỗi người còn lủng lẳng thanh đoản-kiếm.

Tên người nhà tiến lên nói trước :

— Đây là hai tên nữ cách-mệnh, đang dăm dăm lẻ vào đại-doanh hồng ám-sát viên đồ-độc, bắt đồ bại sự phải vượt tường tròn vào trại ta. Chúng...

Viên chủ trại hỏi chặn :

— Có ai biết chuyện không ?

— Giạ ! Không !... trừ mình con ra, tiết nhiên không một người nào biết cả. Bây giờ...

Đương nói dở câu, lão tiên-sinh thình lình khoa thanh bảo kiếm một cái, Hai nàng rất mình kinh hãi, trông ra thấy tên gia-nhân đã bị đứt lìa làm hai đoạn rồi.

Thấy cái thái độ đột-ngột kinh quái như vậy, bất-giác nàng cũng phải sửng-sốt ngạc nhiên ! Chưa kịp suy đoán ra làm sao thì Trình học-sĩ (chủ trại) hình như hiểu ý, bèn ném mạnh thanh gươm xuống mặt đất, nét mặt vẫn điềm nhiên, nói rằng :

— Tôi thoáng trông thấy hai cô, đã dự đoán biết là ai rồi ?

Quyên cung kính thưa :

— Tiên sinh giẫy thế thì lạ quá ! Hai chị em thiếp chỉ là người

du - lịch viễn - phương, ngẫu nhiên đi qua đây, bị quân hung - đồ chặn đường bóc lột, nên chị em phải trốn chạy mà tình-cờ sa-lạc vào đây, chớ xưa nay chẳng những chưa được bái yết tôn-nhân, mà cả oản hạt này cũng chưa hề quen biết một người nào cả.

Trình cư-sĩ bèn dương mục kính nhìn lại hai nàng một lượt nữa, rồi bật cười ha-hả mà rằng:

-- Hai cô vì ngờ lão mà mưu lập nói dối cũng phải! Chỉ tiếc câu nói khi bắt thông một chút mà thôi! Nếu lão làm nghề thầy bói sái g, thì lão sẽ quả quyết nói rằng: « hai cô chính là tay cự-phách trong đảng cách-mệnh! chính hai cô đã đứng đầu ban ám sát! hình hai cô đã gây nên bao nhiêu thủ - đoạn bạo - động anh-liệt gớm-ghê! Chính hai cô đã hạ độc thủ bắt sống viên tư-lệnh Trịnh - Châu! Táo gan hơn nữa là hai cô đã dùng cách bí-mật không ai xét ra được, mà phá vỡ cái kết-sắt rất kiên cố của bộ tham-mưu Tế-bắc -- phá vỡ một cách êm lạng, đến nỗi quân canh ngay ở phòng bên cũng không nghe biết! -- rồi lấy sổ ngân-phieu tới lĩnh 20 vạn đồng, cùng các văn thư bí mật, các sổ sách rất yêu hệ của binh-gia. Lại dùng ngay những ân-tin sắc lệnh đã lấy được ấy, mà mạo-truyền loạn mệnh cho các đồn ải, khiến cho Bắc-quân phải một phen lung tung rối loạn rất đến tức cười!... Và hiện nay, hai cô lại vừa mạo-hiêm một thủ - đoạn anh-hùng táo - tợn hơn nữa, là, ngấm lén vào đại doanh trong chùa Kim-liên mà mưu giết một viên thượng tướng họ Tôn!... Và ngay bây giờ đương bị đội quân của Tôn lùng bắt một cách rất nguy cấp?...

Xem tiếp số sau

GIANG NAM, KIÊM HIỆP

TRUYỆN RẤT MỚI, VĂN RẤT VUI, TRANH RẤT ĐẸP

Ai cũng nên đọc, giá đặc biệt 0\$01, 16 trang

Imp. Lê-Cuong — Hanoi

certificat exact. 1400 F.
Hanoi le 29-6-36
Li euong